

Η «ευχάριστη έκπληξη» που προκαλεί το βιβλίο του Γρηγόρη Σίμου δεν είναι βέβαια πρωτόγνωρη, είναι, όμως, σαφώς ενθαρρυντική, για τα μελλοντικά του σχέδια.

Μεταφυσικό χιούμορ

**ΓΡΗΓΟΡΗΣ
ΣΙΜΟΣ** «Ο
ζωντανός τό-
πος των αναμνήσεων»
Εκδ. ΠΑΤΑΚΗ
Του ΧΡΙΣΤΟΥ
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ε ΝΑΣ νέος άνθρωπος τραυματίζεται θανάσιμα στο στρατό από απροσεξία συναδέλφου και θεωρείται ιλινικά νεκρός. Όμως η σκέψη του εξακολουθεί να λειτουργεί, έτσι που από τα μάτια του περνάνε δλες, ή έστω οι σημαντικότερες, σκηνές και στιγμές της σύντομης ζωής του, οι οποίες μπλέκονται με τα βιώματα και τις κοινωνικές συνήθησες, κάτω από τις οποίες ζει ο συγγραφέας και γεννήτοράς του. Το πραγματικά αληθινό και η αμοιβαία σχέση του με το μεταφυσικά φανταστικό διαπλέκονται έτσι, που, να μην μπορεί κανές εύκολα να διακρίνει, αν το μακάβρια χιουμοριστικό είναι παιχνίδι, στο οποίο παίζουν ταυτόχρονα τόσο ο συγγραφέας όσο και ο ήρωας, προκειμένου η τραγικότητα της συγκεκριμένης κατάστασης να μετατραπεί σε μια ξέπινη κύνηση λογοτεχνικών συμπερασμάτων. Όταν ο ήρωας φτάνει πια στην κουραστική, αλ-

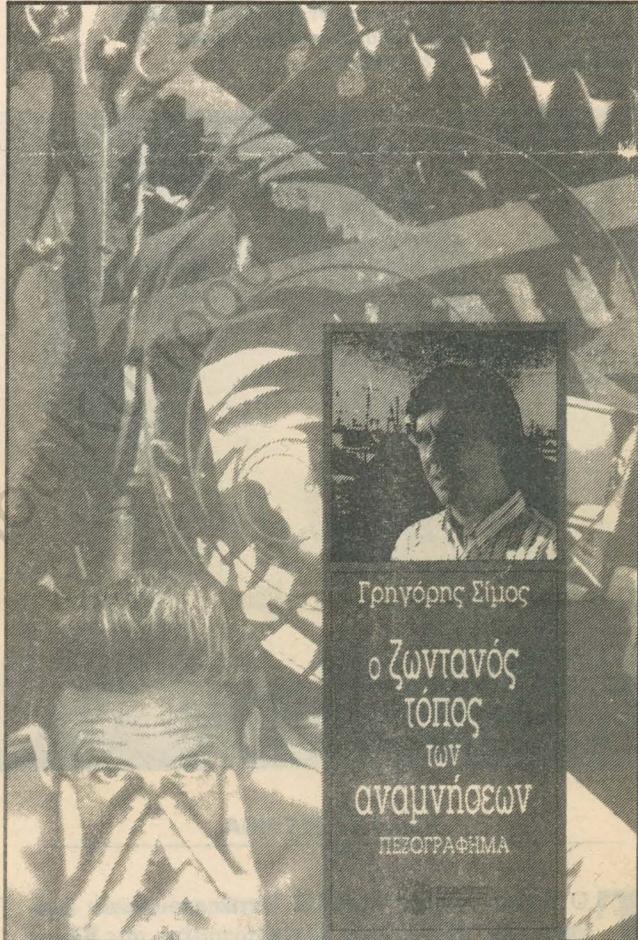
λά λεπτότατη, κορύφωση, λόγω αυτής της θανατερής έλλειψης επικοινωνίας, ο πεζογράφος παίρνει στα χέρια του τον «μύθο» και γίνεται πια απροκάλυπτα εκείνος, που ακόμη ζωντανός, διοχετεύει σε ίδες, σκέψεις, απόψεις, ψυχισμό, ένταση όλη τη μέχρι εκείνη τη στιγμή πεζογραφική ψυχολογία και αυτοανάλυση. Η προσπάθεια του συγγραφέα, κάθε άλλο παρά άνισα χιουμοριστική, είναι τέχνασμα που θέτει κάτω από τον ίδιο του τον εαυτό την ανάγκη να περιγράψει έτσι τα πράγματα, ώστε κάθε συγχλονιστικό να μετατρέπεται σε καθημερινό και οικείο, σε δυναμικό και δοκιμασμένο σχέδιο ανατροπής του θανάτου. Το πρόσχημα είναι απόλυτα σεβαστό, αφού, πλην των άλλων, ο δημιουργός γνωρίζει καλά πού ο πόνος δεν αναστέλλεται και πού η θλίψη γεμίζει τους ανθρώπους με δύναμη.

Η «ευχάριστη έκπληξη» που προκαλεί το βιβλίο του Γρηγόρη Σίμου δεν είναι δέδουλα πρωτόγνωρη, είναι όμως σαφώς ενθαρρυντική, για τα μελλοντικά του σχέδια. Στο σημείο αυτό θα ήθελα να αναφερθώ στον καταλυτικό ρόλο, που τα διάφορα συστατικά του έργου το κάνουν αξιοπρόσεκτο. Κατ' αρχάς, η ατμόσφαιρα: Με αληθινά σοδαρό

τρόπο έχει κανείς την αίσθηση πως συνευρίσκεται στο θάλαμο ενός νοσοκομείου, όπου ο ατυχής νέος νοσεί. Η εικόνα έρχεται και ξανάρχεται, έχοντας ως στόχο αυτήν την ακριβώς την κλασική εκδοχή.

Αν ο Γρ.Σ. έγραφε ένα έργο από το οποίο έβγαινε αυτούσιο το δραματικό στάδιο του περάσματος από τη ζωή στο θάνατο, είναι σίγουρο ότι λογοτεχνικά τουλάχιστον θα είχε πετύχει. Δεν το κάνει όμως: Τουναντίον, πλέκει τον ιστό αυτής της ιστορίας, μ' ένα περιτεχνο χιουμοριστικό τοπίο, στο οποίο υπόδοθουν τόσο η γλώσσα όσο και το ύφος. Και για μεν τη γλώσσα, αυτή είναι απαραδίστατη, που είδαν το φως της δημοσιότητας τόσο σε σκηνές όσο και σε περιοδικά της Βόρειας Ελλάδας. Ακολουθώντας, λοιπόν, ο συγγραφέας τα χνάρια των λογοτεχνών της συμπρωτεύουσας, όπως τα γνωρίσαμε τα τελευταία δέκα χρόνια, λειτουργεί μέσω αυτών: Οι ακροβασίες, το παράλογο, το φανταστικό μέσα στην πεζή πραγματικότητα των πόλεων, το περιθωριακό και συνάμα στιδηποτε αντικομφορμιστικό, είναι πράγματα στοιχεία στα οποία, ο μύθος των συγκεκριμένου βιβλίου, συγκλίνει.

«Ο ζωντανός τόπος των ανα-

μνήσεων» είναι το πρώτο πεζογράφημα του Γρηγόρη Σίμου μετά την ενασχόλησή του με το θέατρο, αλλά και το διήγημα, που είδαν το φως της δημοσιότητας τόσο σε σκηνές όσο και σε περιοδικά της Βόρειας Ελλάδας.

Ακολουθώντας, λοιπόν, ο συγγραφέας τα χνάρια των λογοτεχνών της συμπρωτεύουσας, όπως τα γνωρίσαμε τα τελευταία δέκα χρόνια, λειτουργεί μέσω αυτών: Οι ακροβασίες, το παράλογο, το φανταστικό μέσα στην πεζή πραγματικότητα των πόλεων, το περιθωριακό και συνάμα στιδηποτε αντικομφορμιστικό, είναι πράγματα στοιχεία στα οποία, ο μύθος των συγκεκριμένου βιβλίου, συγκλίνει.

Τελειώνοντας το σημείωμα, έχω στο μναλό μου τρία πράγμα-

τα, που αφενός συνοψίζουν ότι ελέχθη παραπάνω, αφετέρου αποτελούν διαπιστώσεις του γραφούντος πάνω στο συγκεκριμένο πεζογράφημα:

- Oι εμπειρικές διαστάσεις του βιβλίου θα δρούν απήχηση, αφού όχι μόνον ο κακός, αλλά τις περισσότερες φορές, καλός πεζός λόγος τυχάνοντας αποδοχής.
- Κάθε έργο που παραποτεί λογοτεχνικά ένα συμβάν, γεγονός ή βίωμα, έχει μεγαλύτερες πιθανότητες να προσεγγίσει την Τέχη θετικά. Και γ). Είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο πως αν ο συγγραφέας ισορροπήσει αυτά που έχει κατά νου, αλλά και ότι το προκύπτει κατά την ώρα του γραψίματος, το πεζογραφικό του μέλλον θα είναι ευοίωνο και δημιουργικό.